



Arrest

nr. 257 658 van 5 juli 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 20 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staats-secretaris voor Asiel en Migratie van 6 april 2021 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, een Nederlands onderdaan, diende op 2 maart 2009 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende.

1.2. Verzoeker werd op 19 augustus 2009 in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Op 8 februari 2018 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van achttien jaar wegens moord.

1.4. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 6 april 2021 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Deze is gemotiveerd als volgt:

*"Mijnheer naam : [B.]
voornaam : [N.]
[...]
nationaliteit : Nederland*

Krachtens artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

U verklaarde in uw hoorrecht d.d. 21.01.2021 en 01.02.2021 sinds 2008 à 2009 in België te zijn.

Op 02.03.2009 diende u te Leopoldsborg een "Aanvraag van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende" (bijlage 19) in en werd u ingeschreven in het wachtregister.

Op 12.03.2009 werd u ingeschreven in het vreemdelingenregister.

Op 19.08.2009 werd u in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 04.03.2016 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Hasselt uit hoofde van moord op [N.D.], uw echtgenote.

De Correctionele Rechtbank van Tongeren veroordeelde u op 08.02.2018 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan moord, zijnde opzettelijk doden met het oogmerk om te doden en met voorbedachten rade, te hebben gepleegd. Dit feit pleegde u op 03.03.2016 op uw echtgenote.

U zit momenteel een gevangenisstraf van 18 jaar uit ten gevolge van moord met voorbedachten rade op uw echtgenote.

Uit de omstandigheden die tot uw veroordeling hebben geleid, blijkt het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt.

In de ochtend van 03.03.2016 meldde u zich bij de lokale politie Tongeren-Herstappe. Aldaar meldde u dat u uw echtgenote gedood had. Er werd door de politie vastgesteld dat u bebloede kleren aan had. Vooral uw schoenen en uw broek zaten onder het bloed. U toonde de politie een bebloed plooimes dat u uit uw broekzak haalde. Op uw handen was opgedroogd bloed te zien. U verklaarde dat u die ochtend met uw echtgenote ruzie had in de keuken. Op een bepaald ogenblik legde u, naar eigen zeggen, de hand op haar schouder waarop zij u in de vinger zou gebeten hebben. Daarop zou u gezegd hebben "waarom doe je altijd zo tegen mij. Vervolgens zou u de lade geopend hebben en een mes genomen hebben. U nam, volgens uw eerste verklaring, het mesje met scherpe punt, dat u had om tussen de tanden te peuteren. U verklaarde tijdens dat verhoor dat u het mes open plooidde en dan onmiddellijk begon te steken. Uw vrouw duwde en sloeg. U verklaarde dat u in de keel en de buik stak. Ze verloor het bewustzijn en viel, waarna u wegging. U verklaarde dat u niet meer wist hoe vaak u gestoken had. Bij de afstapping ter plaatse in uw woning, werd vastgesteld dat [D.N.] overleden was. Zij lag zwaar bebloed, half uitgetekend in de wasplaats naast de keuken. Haar lichaam lag boven het afvoerpijpje, met het hoofd door een gat in de muur. Nergens anders dan daar werden bloedspatten aangetroffen. Er werd vastgesteld dat het slachtoffer een grote wonde had aan de rechter kant van de hals en een snijwonde op de borstkas. Er werden schoensporen uit bloed aangetroffen in de wasplaats en in de richting van de wasplaats naar de living, door de keuken. Reeds bij de afstapping stelde Dr. [W.] vast dat het lichaam uitwendige messteken vertoonde waarvan een diepe inkeping in de hals. Ze stelde vast dat er sneden waren op vingers en armen, wat wees op afweerletsels. Gezien de temperatuur van het lichaam bij de afstapping kon besloten worden dat het overlijden recent was. In het autopsieverslag werd door de gerechtsdeskundige geadviseerd als volgt 'Op basis van de medicolegale vaststellingen overleed betrokkene aan de gevolgen van scherpe geweldpleging ter hoogte van de hals waarbij de rechter halsader werd aangesneden. Hierbij ging een grote hoeveelheid bloed verloren en werd er lucht aangezogen tot in het hart. De rechter halsader werd geraakt, vermoedelijk bij een messteek rechts in de hals die tot op de vierde halswervel ging. Gezien de weinig ombloeding van de overige letsels werden deze vermoedelijk pas na het toedienen van dit letale halsletsel toegebracht. Bij de talrijke

mutilerende sneden en steekwonden op de romp en in de hals werden geen vitale structuren geraakt. De beperkte afweerletsels wijzen er verder op dat betrokkene zich toch nog tijdelijk heeft proberen af te schermen. Ten gevolge van de verbloeding zal ze echter vrij vlug handelingsonbekwaam zijn geworden, overeenkomstig het beperkte bloedsporenbeeld rond het slachtoffer ter plaatse, waarna het overlijden snel zal ingetreden zijn. Het scherp trauma ging vermoedelijk ook gepaard met stompe geweldpleging, meer bepaald met het (kort overleefde) vastgrijpen van de bovenarmen en (botsende) impacten op het hoofd." Uit de gegevens van het strafdossier bleek bijgevolg buiten elke redelijk twijfel dat u op 03.03.2016 uw echtgenote gedood heeft. Haar leven werd ontnomen door uw daden. De rechtbank meende dat u gehandeld heeft met het oogmerk om uw echtgenote te doden. Dat bleek uit de aard van het gebruikte wapen en de plaatsen waar gestoken werd, alsook de hoeveelheid steken. U gaf ook toe dat u razend was toen u stak. Uit uw verklaringen bleek dat u bewust dat scherp mes genomen had. U heeft gestoken in de hals en de hals overgesneden ter hoogte van de halsader. Daarna heeft u nog bijkomende steek- en snijwonden gegeven ter hoogte van de hals en de borst in de omgeving van het hart. Enkele steken in de borstholte waren diep en groot. Zowel de hals, in het bijzonder de buurt van de halsader, als de borst, ter hoogte van het hart, zijn plaatsen waarvan algemeen geweten is dat steekletsels met messen op die plaatsen dodelijk kunnen zijn. U betwiste ook niet dat u dat wist. U heeft een 20-tal snij- en steekwonden toegebracht op die plaatsen aan het lichaam van de overledene. De eerste aangebrachte messteek, namelijk het oversnijden van de hals, was meteen ook dodelijk. Gezien de aard, het aantal en de omvang van de toegebrachte verwondingen zoals zij bleken uit de autopsie, hun lokalisatie op het lichaam van uw slachtoffer alsook het door u daartoe gebruikte wapen, meende de rechtbank dat het buiten elke redelijke twijfel om aangetoond werd dat u handelde met de bedoeling uw echtgenote te doden. Uit de gegevens van het strafdossier bleek ook dat u wetens en willens, opzettelijk, handelde. Uit de aard van de handelingen die gesteld werden en de beschrijving die u gaf, bleek dat het om bewust gestelde handelingen ging. De psychiater die u onderzocht, heeft overigens vastgesteld dat u toerekeningsvatbaar was. De handelingen die u stelde, waren bewuste handelingen. U was naar eigen zeggen kwaad, wat zeker juist moet zijn gezien het aantal toegebrachte steken, maar dat belette niet dat u wist wat u deed en de bedoeling had aldus te handelen. U handelde met voorbedachten rade. Het is aangetoond dat u, voor u toeslag, de beslissing vooraf genomen had om uw echtgenote te doden door haar de keel over te snijden en dat u dat plan ook uitvoerde.

Het gepleegde feit is zeer ernstig. U kon uw agressie niet onder controle houden en hield geen rekening met andermans integriteit. Het leven van een mens, uw echtgenote, werd ontnomen op een niet door de wet erkende wijze. U heeft de moeder van uw dochter en stiefzoon vermoord. U heeft kennelijk een persoonlijkheid die van die aard is dat u uw verantwoordelijkheden tracht te ontlopen. De rechtbank heeft dat ook kunnen vaststellen ter zitting. U gaf de indruk de verantwoordelijkheid voor wat gebeurd was op 03.03.2016 op uw stiefzoon af te schuiven, omdat hij niet tussenkwam. Uit het dossier bleek echter dat uw stiefzoon niet meer thuis was op het ogenblik van de fatale daad.

Voorgaande illustreert duidelijk dat uit uw persoonlijk handelen een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar voren komt en dat het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zult herhalen mocht u opnieuw ruzie hebben met of kwaad zou worden op een toekomstige partner. Er zijn dan ook ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Op 21.01.2021 werd u op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en u de toegang tot het Belgisch grondgebied voor een bepaalde periode te ontfangen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. Uit de vragenlijsten ingevuld op 21.01.2021 (in het Frans) en op 01.02.2021 (in het Nederlands) blijkt dat uw taal Frans en Nederlands is; dat u Frans en een beetje Nederlands kan lezen en/of schrijven; dat u sinds 2008 à 2009 in België bent; dat u in het bezit bent van een Europese kaart, een Nederlands paspoort en een Belgisch rijbewijs, die zich op de griffie bevinden; dat u kanker heeft en diabetes bent, wat u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren; dat door de chemobehandeling ook uw nier is aangetast; dat u voor u in de gevangenis belandde, woonachtig was in en woning te Tongeren, [...] en dat u deze in bezit had; dat u niet gehuwd bent en geen duurzame relatie heeft in België; dat uw meerderjarige dochter ([P.], 20 jaar) in een pleeggezin verblijft, [...]; dat u niet gehuwd bent en geen duurzame relatie heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België, dat uw enige familie in België uw dochter [P.] is; dat u geen minderjarige kinderen heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u in België enkel gewerkt heeft; dat u een attest van uw

beroepstraject heeft toegevoegd; dat u van 1997 tot 2008 in Nederland gewerkt heeft; dat u niet opgesloten of veroordeeld werd in een ander land dan België; dat u niet naar Nederland kan terugkeren omdat u hier altijd gewerkt heeft; uw dochter hier woont; dat u er voor haar wil zijn; dat zij de enige familie is; dat u haar niet kwijt wil; dat u na uw detentie er voor haar wil zijn zoals een vader hoort te doen.

Als bijkomende stavingstukken werden volgende documenten ingediend: uw loopbaangegevens; de bezoekerslijst van de gevangenis en een brief van de pleegzorgwerker Limburg die bevestigt dat uw dochter momenteel verblijft in een pleeggezin.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

Op 29.05.1998 trad u op de Ambassade van de Democratische Republiek Congo te Bonn (Duitsland) in het huwelijk met [N.D.] (geboren te Kinshasa [...], van Congolese nationaliteit). Uit dit huwelijk werd een dochter geboren: [B.P.] (geboren te Roermond [...], van Nederlandse nationaliteit - E+ kaart geldig tot 28.05.2023). Mevrouw had al een zoon uit een vorige relatie: [K.C.] (geboren te Kinshasa [...], van Congolese nationaliteit - F+ kaart geldig tot 28.07.2021). Op 03.03.2016 heeft u uw echtgenote om het leven gebracht. Het wordt niet betwist dat u zich, althans voor u in de gevangenis belandde ten gevolge van de moord op uw echtgenote, kon beroepen op een gezinsleven in de zin artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM). Uw dochter en uw stiefzoon, zijn meerderjarig. Uw dochter verblijft in een pleeggezin [...]. Uw stiefzoon kwam sinds uw opsluiting in de gevangenis slechts éénmaal op bezoek, namelijk op 09.05.2016 en uw dochter haar laatste bezoek dateert van 29.01.2020. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Opdat in het bijzonder een relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Dergelijke afhankelijkheid werd niet aangetoond. Het gegeven dat uw dochter u komt bezoeken in de gevangenis is enkel een bewijs van de normale affectieve banden die een familie met elkaar onderhoudt, maar doet geenszins getuigen van een bijzondere vorm van afhankelijkheid ten opzichte van elkaar. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM niet aangetoond.

Uw dochter en uw stiefzoon hebben recht op verblijf in België. Ze worden dan ook geenszins verplicht België te verlaten. Wanneer u zou worden vrijgelaten kan u vanuit Nederland contact met uw dochter en stiefzoon onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft. Nu u reeds vanaf 04.03.2016 in de gevangenis zit blijkt niet dat zulks een ingrijpende wijziging in het leven van uw dochter en uw stiefzoon tot gevolg heeft.

Hoe dan ook, indien aangetoond zou zijn dat er nog steeds sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven met uw meerderjarige dochter of stiefzoon, quod non, kan opgemerkt worden dat de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven rechtvaardigen. Het feit dat u een dochter en een stiefzoon had, heeft u er niet van weerhouden om dit gruwelijke en maatschappelijk ontoelaatbaar feit te plegen. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover hen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Gezien deze overwegingen worden uw familiale belangen hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dan een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Door uw persoonlijk gedrag zijn er ernstige redenen van openbare orde die het beëindigen van uw verblijf rechtvaardigen, de samenleving heeft het recht om zich te beschermen tegen individuen die haar regels met de voeten treedt.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

U bent in 2009, toen u 45 jaar oud was, aangekomen op het grondgebied. Thans bent u bijna 57 jaar oud. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw verblijf van 12 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Er kan worden aangenomen dat u tijdens deze periode sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar Nederland, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen.

Echter is niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met Nederland, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar Nederland niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. Uit de verkregen informatie van de Nederlandse Dublin Liaisonambtenaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken in België blijkt dat u in 1993 in Nederland bent aangekomen, er in 1996 een verblijfsvergunning verkreeg en er in 2000 de Nederlandse nationaliteit bekwam. Bovendien spreekt u de taal. Hoe dan ook laat uw leeftijd toe te veronderstellen dat u in staat bent om op zelfstandige basis uw leven in Nederland opnieuw op te bouwen, uw banden met Nederland terug aan te sterken en er in uw levensonderhoud te voorzien.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in Nederland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in Nederland dan wel in een derde land.

Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt hebt, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Eén van de redenen die u opgaf waarom u niet naar Nederland zou kunnen terugkeren, is dat u steeds in België gewerkt heeft. U hebt van 1997 tot 2008 reeds gewerkt in Nederland en er kan redelijkerwijze aangenomen dat u er opnieuw werk zou kunnen vinden om in uw levensonderhoud te voorzien.

De gedragingen die aan uw strafrechtelijke veroordeling ten grondslag liggen, zijn van zodanige aard dat hieruit voortvloeit dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. De bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

U stelt in het formulier hoorrecht d.d. 21.01.2021 en 01.02.2021 dat u kanker heeft; diabetes bent en dat door de chemobehandeling ook uw nier is aangetast. Er wordt geen medisch attest voorgelegd waaruit blijkt dat u een behandeling volgt of medicatie neemt die enkel in België beschikbaar en toegankelijk zou zijn. U hebt dan ook geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheid die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden. Voor alle duidelijkheid wordt opgemerkt dat onderhavige beslissing enkel een einde stelt aan uw verblijf in België en geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Een onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zal gevoerd worden wanneer er effectief een gedwongen verwijderingsmaatregel opgelegd wordt.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in twee middelen, die samen kunnen worden behandeld, de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de

Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 21, 23 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij stelt in zijn synthesesamenvatting het volgende:

“Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet meer in België mag verblijven.

Dat verzoeker meent dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij België dient te verlaten.

Dat verzoeker niet meer terug kan keren naar zijn land van herkomst.

Dat verzoeker geen andere band heeft met een ander land behalve die met zijn land van herkomst.

Dat verzoeker altijd in België heeft gewerkt en dus ook niet terug naar Nederland kan.

Dat de dochter van verzoeker in België woont en hij er wilt zijn voor haar na zijn gevangenisstraf. Dat dit niet kan vanuit land van herkomst of vanuit Nederland.

Dat verzoeker niet gehuwd is in land van herkomst of in Nederland.

A. Artikel 3 EVRM - Verbod van foltering

Verzoeker kan onmogelijk terugkeren naar land van herkomst, gelet op een hoog risico op onmenselijke en ontorende behandeling bij een terugkeer.

Dat de procedures inzake de ontvangst van teruggekeerde vluchtelingen bij de grenscontroleposten niet transparant zijn. Daardoor is het moeilijk vast te stellen hoe teruggekeerde vluchtelingen doorgaans worden behandeld door de Congolese autoriteiten.

Dat een teruggekeerde vluchteling naar de Congolese Republiek zou kunnen vallen onder de verruimde hoogverraadwetgeving.

Dat er geen eerlijke rechtsgang is in land van herkomst.

Dat er sprake is van willekeurige arrestaties, buitengerechterlijke detenties en illegale detentiecentra.

Dat mensen er mishandeld worden.

Het staat dus vast dat verzoeker een risico op foltering en/of een onmenselijke en mensontorende behandeling loopt.

Dit maakt duidelijk een schending van art. 3 EVRM uit.

B. Artikel 13 EVRM in combinatie met artikel 3 EVRM - situatie sur orbite

De bestreden beslissing stelt hypocritisch dat de beslissing slechts een beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker in België impliceert en dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd waardoor hij noch direct, noch indirect naar zijn land van herkomst wordt teruggeleid.

Dat de verwerende partij stelt dat verzoeker dan maar naar Nederland moet gaan.

Dat verzoeker echter geen band meer heeft met Nederland.

Dat verwerende partij toegeeft dat terugkeren naar Nederland zeer moeilijk zal zijn.

Dat verwerende partij onvoldoende motiveert waarom verzoeker zijn verblijf wordt beëindigd. Dat stellen dat verzoeker maar naar Nederland dient terug te keren, zonder enig concreet onderzoek of dit nog mogelijk is, rekening houdend met de situatie van verzoeker, onvoldoende motivering is.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen al heeft geoordeeld dat:

"De Raad benadrukt echter nogmaals dat de verwerende partij met haar betoog hoe dan ook geen afbreuk kan doen aan het feit dat de verzoekende partij, gelet op het ontbreken van duidelijkheid omtrent het land waarnaar zij zal verwijderd worden, niet in de mogelijkheid is een daadwerkelijk verweer te voeren tegen de bestreden beslissing in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het bovenstaande wordt een schending van artikel 13 van het EVRM in combinatie met artikel 3 van het EVRM prima facie aannemelijk gemaakt" [...]

De administratieve beslissingen moeten een werkelijke kritiek toelaten ten aanzien van de bepalingen van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden." Dat in dat opzicht, indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van mening zou zijn dat de bestreden beslissing de verwijdering van verzoeker naar zijn herkomstland niet inhoudt, bij gebrek aan andere aanwijzing in instrumentum, impliceert dit dat bovengenoemde beslissing artikel 3 EVRM schendt.

Dat het louter verwijzen naar Nederland niet als aanwijzing kan beschouwd worden.

In twee zaken waarin het besluit tot verwijdering de bestemming niet aangaf, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens voor recht geoordeeld dat:

« 69. Les preuves concernant les raisons exactes du défaut d'exécution de l'arrêté d'expulsion ne sont pas sans équivoque. Leur évaluation est rendue plus difficile par le fait que l'arrêté d'expulsion ne précisait pas le pays de destination, cela n'étant pas nécessaire en droit interne. L'article 48 de la Loi sur les étrangers ne permet pas de clarifier suffisamment la question - il concerne des questions techniques, telles que l'escorte de la personne expulsée, et, en tout cas; ne nécessite pas que le pays de destination doit être identifié dans un acte juridique contraignant. La Cour estime que ce régime juridique et la pratique peut être considérée comme problématique à l'égard de l'exigence de sécurité juridique, inhérent à toutes les dispositions de la Convention. Lorsqu'il s'agit de privation de liberté, la sécurité juridique doit être strictement respectée en ce qui concerne chaque élément pertinent à la justification de la détention en vertu du droit national et la Convention. Dans les cas d'étrangers détenus en vue d'une expulsion, le manque de clarté, notamment quant au pays de destination, pourrait entraver le contrôle effectif de la diligence des autorités dans l'exécution de la mesure d'éloignement » [...].

In deze zaak, was verzoeker een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een uitwijzingsbevel met inreisverbod van tien jaar.

Het Hof heeft een schending vastgesteld van artikel 5 EVRM en heeft tevens vermeld dat andere bepalingen van het Verdrag ook zouden kunnen worden geschonden gelet op de afwezigheid van vermelding van de bestemming.

In een andere zaak, oordeelde het Hof dat :

« 106. La principale préoccupation de la Cour est de savoir si des garanties efficaces existent qui protègent le demandeur contre le refoulement arbitraire, qu'il soit direct ou indirect vers le pays qu'il a fui (voir MSS c. Belgique et Grèce [GC], no. 30696/09, § 286, 21 Janvier 2011). Il n'est pas certain que, si et quand elles comptaient procéder à l'expulsion du requérant, les autorités bulgares auraient examiné avec la rigueur nécessaire si son retour au Liban constituerait pour lui un risque de traitements prohibés par l'article 3 (contraste MH c. Suède (déc.), no. 10641/08, § § 25 et 41, 21 Octobre 2008). Le gouvernement n'a fourni aucune précision sur la manière dont les autorités d'immigration appliquent la section 44a lors de l'exécution des ordres d'expulsion, et n'a donné aucun exemple concret. La loi sur les étrangers 1998 et les règlements pour son application sont silencieux sur ce point et il n'y a pas de cas rapportés (voir paragraphe 38 ci-dessus in fine). Il n'est donc pas clair de savoir au regard de quelle

norme et sur base de quelles informations les autorités vont prendre une décision, le cas échéant, à propos du risque encouru par le demandeur s'il était renvoyé au Liban. De même, il n'existe aucune indication quant à savoir si, dans l'hypothèse où les autorités choisissent d'envoyer le demandeur vers un pays tiers, elles examineront bien s'il ne risquerait pas d'être envoyé, à partir de là, vers le Liban, sans tenir compte du risque de mauvais traitements. La Cour rappelle que dans sa jurisprudence l'éloignement vers un pays intermédiaire ne modifie pas la responsabilité de l'Etat qui expulse de s'assurer que le demandeur n'est pas exposé à des traitements contraires à l'article 3 en raison de la décision d'expulsion (voir *TI c. au Royaume-Uni*, précité; *Salah Sheekh*, précité, § 141; *KRS c. Royaume-Uni* (déc.), n 32733/08, 2 Décembre 2008; *Abdolkhani et Karimnia*, précité, § 88; *Babar Ahmad et D'autres*, précité, § § 113 à 16 et *MSS c. Belgique et Grèce*, précité, § § 338 à 61).

107. L'absence d'un cadre juridique offrant des garanties suffisantes dans ce domaine permet à la Cour de conclure qu'il existe des motifs sérieux de croire que le demandeur risque d'une violation de ses droits en vertu de l'article 3 (voir, *mutatis mutandis*, *Abdolkhani et Karimnia*, précité, § 89). A cet égard, la Cour estime nécessaire de rappeler que la nature grave et irréversible des conséquences potentielles est telle que la question appelle à un examen rigoureux » [...].

Het hof stelt in deze zaak dat in de mate dat een staatloze het voorwerp uitmaakt van een uitwijzingsbevel voor redenen van openbare orde, artikel 3 EVRM schendt.

Dat bijgevolg, de bestreden beslissing in de mate deze verzoeker in een situatie sur orbite plaatst, artikel 3 EVRM schendt;

[...]

Dat verzoeker in casu de onder het eerste middel vermelde schendingen herneemt inzake de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat volledigheidshalve de betekenis van art. 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 worden hernomen. Dat de schending van deze beginselen in casu moeten gezien worden in het licht van 8 E.V.R.M.

A. Artikel 8 EVRM- recht op familie- en gezinsleven

Dat de verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing louter een einde stelt aan het verblijf van verzoeker in België en dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd waardoor hij noch direct, noch indirect naar zijn land van herkomst wordt teruggeleid.

Dat het, gezien het bovenstaande, frappant is dat men ervan uitgaat dat verzoeker, een man van 57, die ondertussen al sinds zijn 45 jaar in België leeft, woont en werkt en een dochter heeft, en ondertussen zich in die mate verbonden voelt met België, zich ook wel zomaar zal aanpassen aan Nederland.

Dat verwerende partij stelt dat de privébelangen van verzoeker onvoldoende belangrijk zijn. Dat er echter geen concrete motivering wordt gegeven.

Het staat immers vast dat de bestreden beslissing, welke een einde maakt aan een zeer lange verblijfsvergunning van onbepaalde duur, een inmenging uitmaakt in het privé- en gezinsleven van verzoeker.

Dat hieruit volgt dat er een belangenafweging moet worden uitgevoerd op basis van artikel 8 EVRM zoals uiteengezet in de zaken *Boultif*, *Üner* en *Maslov*:

« 48. La Cour n'a connu que d'un nombre restreint d'affaires dans lesquelles le principal obstacle à l'expulsion résidait dans les difficultés pour les époux de demeurer ensemble et, en particulier, pour un conjoint et/ou des enfants de vivre dans le pays d'origine de l'autre conjoint. Elle est donc appelée à définir des principes directeurs pour examiner si la mesure était nécessaire dans une société démocratique.

Pour apprécier les critères pertinents en pareil cas, la Cour prendra en compte la nature et la gravité de l'infraction commise par le requérant, la durée de son séjour dans le pays d'où il va être expulsé, la période qui s'est écoulée depuis la perpétration de l'infraction ainsi que la conduite de l'intéressé durant cette période, la nationalité des diverses personnes concernées, la situation familiale du requérant par exemple la durée de son mariage, et d'autres éléments dénotant le caractère effectif de la vie familiale d'un couple, le point de savoir si le conjoint était au courant de l'infraction au début de la relation

familiale, la naissance d'enfants légitimes et; le cas échéant, leur âge. En outre, la Cour examinera tout autant la gravité des difficultés que risque de connaître le conjoint dans le pays d'origine de son époux ou épouse, bien que le simple fait qu'une personne risque de se heurter à des difficultés en accompagnant son conjoint ne saurait en soi exclure une expulsion » [...].

Het Hof stelt ook wat het doel van de belangenafweging is:

« 70. La Cour souligne que si les critères ressortant de sa jurisprudence et énoncés dans les arrêts Boultif et Uner visent à faciliter l'application de l'article 8 par les juridictions internes dans les affaires d'expulsion, leur poids respectif varie inévitablement selon les circonstances particulières de chaque affaire. En outre, il y a lieu de garder à l'esprit que, lorsque, comme en l'espèce, l'ingérence dans l'exercice par le requérant des droits protégés par l'article 8 poursuit le but légitime de la défense de l'ordre et de la prévention des infractions pénales (paragraphe 67 ci-dessus), les critères susmentionnés doivent finalement aider à évaluer dans quelle mesure le requérant risque de provoquer des troubles ou de se livrer à des actes criminels » [...].

Verwerende partij gaat bijgevolg niet voldoende in op de bovenstaande elementen in het kader van de belangenafweging van artikel 8 EVRM. Daardoor schendt ze artikelen 3 en 8 EVRM in combinatie met de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

B. Art. 8 EVRM- proportionaliteit van de inmenging in het licht van de rechtspraak van het EHRM.

Dat verzoeker meent dat de inmenging disproportioneel is.

I. Veroordeling

Dat betreffende zijn veroordelingen, verzoeker niet betwist dat deze ernstig zijn.

Dat verzoeker wenst te benadrukken dat hij hiervoor ernstig werd veroordeeld door de Belgische Staat en dat hij zijn straffen hiervoor ondergaat.

Dat het verblijf van verzoeker niet zomaar kan beëindigd worden met als enige motivering verwijzing naar een veroordeling zonder meer.

II. De duur van zijn verblijf in het land

Verzoeker verblijft meer dan 12 jaar in [...] België.

Verzoeker heeft hier gewerkt en heeft een dochter in België.

III. Periode van berouw

Verzoeker heeft al meerdere malen spijt getoond van wat hij heeft gedaan en doet zijn best om zijn tijd in de gevangenis zo nuttig mogelijk te spenderen, zodat hij zijn leven terug kan opnemen na zijn gevangenisstraf.

IV. De familiesituatie van de eiser

Verzoeker heeft een dochter in België. Verzoeker wilt er voor haar zijn zoals een vader na zijn gevangenisstraf.

Verder heeft verzoeker nog familie en vrienden in België. Hij wilt deze banden blijven onderhouden. Dit gaat niet vanuit land van herkomst.

Dat verzoeker een echte relatie wilt met deze mensen, niet louter via de moderne communicatiemiddelen.

V. Gebrek aan banden in land van herkomst of Nederland

Dat verzoeker sinds 2008 in België leeft en bijgevolg nauwelijks tot geen effectieve banden meer heeft met de Democratische Republiek Congo of met Nederland.

Dat er in casu enkele hypothetische situaties kunnen ontstaan die beiden nefast zijn voor verzoeker.

Ofwel kan verzoeker gedwongen moeten terugkeren naar de Democratische Republiek Congo, alwaar hij het risico op foltering en mensonwaardige omstandigheden zal lopen.

Ofwel zal verzoeker in een situatie 'sur orbite' worden gesteld en bij hem gevoelens van onrust, ontredde, angst, frustratie, onzekerheid enz. zullen worden gewekt gezien de onwetendheid en de onzekerheid over zijn lot en het lot van zijn familie, het feit dat hij onverwijderbaar is maar hier voorbestemd is om illegaal zonder rechten te verkeren.

Deze situatie is in strijd met de menselijke waardigheid. Dat verzoeker immers in een situatie van onwetendheid en uiterste onzekerheid wordt geplaatst.

Dat dit een risico op een schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Dat de stelling dat verzoeker kan terugkeren naar Nederland niet wordt gemotiveerd.

Dat dit niet mogelijk is, aangezien verzoeker geen banden meer heeft in Nederland.

C. art. 22 en 23 van de Vreemdelingenwet in het licht van het eerste en het tweede middel.

De begrippen openbare orde en nationale veiligheid waarvan in deze artikelen sprake is, werden onderworpen aan een toetsing van het Hof van Justitie. Uit de rechtspraak blijkt dat:

"[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen [...]. Maar "[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie."

Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever "hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)" (ParLSt. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp.19-20).

De wetgever benadrukte voorts dat wanneer de overheid overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid zij "geval per geval, [moet] nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfsstatus. Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen. Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort.

Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid" het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C- 373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhev, 17 november 2011, C- 434/10, EU:C:2011:750), dekken."

De wetgever benadrukte wel "dat zelfs bij dergelijke feiten de bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf kan worden gemaakt om "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid". Het kan immers voorkomen dat de omstandigheden van de zaak niet de graad van ernst hebben die vereist is om als zodanig te worden gekwalificeerd. In het licht van de bovenvermelde arresten kunnen daarentegen de feiten die toelaten te besluiten tot het bestaan van "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid" ook heel goed vallen, in bijzonder ernstige omstandigheden, onder het begrip "dwingende redenen van nationale veiligheid". Het feit bijvoorbeeld een persoon toevallig of bij een passionele misdaad te hebben gedood zal niet op dezelfde manier worden bekeken als een moord die perfect georkestreerd is of in bende is gepleegd of deel uitmaakt van een serie moorden. Zo zal ook het bezit van drugs voor persoonlijk gebruik een heel ander karakter hebben dan het vervoeren van drugs in het kader van een georganiseerde drugshandel in een stad of op internationale schaal." (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 22-25).

Dat de situatie in zijn geheel dient onderzocht te worden zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf gemaakt kan worden om "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid" zonder verdere motivering.

De procedurele waarborgen zoals ingeschreven in artikel 23 van de Vreemdelingenwet bieden volgens de wetgever voldoende bescherming tegen willekeur. Ze zouden een rechtvaardig evenwicht hebben tussen de private belangen van de betrokken onderdanen van derde landen om hun fundamentele rechten beschermd te zien, en de belangen van de Staat om de handhaving van de openbare orde en van de nationale veiligheid te waarborgen. (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 17, over de procedurele waarborgen in artikel 23 van de Vreemdelingenwet zie ook Parl.St., Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 26-27).

Het is in dit kader dat de wetgever het belang van een belangenafweging benadrukte, waarbij de minister c.q. staatssecretaris oog moet hebben voor het gestelde in de artikelen 3 en 8 van het EVRM wanneer hij een einde maakt aan het verblijf van een vreemdeling en hem het bevel geeft het grondgebied te verlaten. In de memorie van toelichting kan hierover het volgende worden gelezen:

"Er moet ook worden onderstreept dat de beslissing in alle gevallen volgt uit een individueel onderzoek, waarbij de belangen tegen elkaar worden afgewogen. Daarbij wordt gelet op het eerbiedigen van de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder de eerbiediging van het gezinsleven en het recht op bescherming tegen foltering en onmenselijke of vernederende behandeling." (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 18)."

Dat deze belangenafweging in casu niet gedaan werd waardoor de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat deze schending zich niet beperkt tot het beoordelen van het persoonlijk gedrag van verzoeker, maar ook ruimer moet gesteld worden dat de onjuiste en onvoldoende motivering samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

Er is enerzijds het feit dat verzoeker hier al 12 jaar woont en men zonder meer aanneemt dat er geen onoverkomelijke obstakels zijn om zich elders dan in België te integreren.

Anderzijds is er de onwetendheid naar waar verzoeker dient te verhuizen gezien hij geen banden meer heeft met enig ander land.

Dat met deze beslissing geen rekening werd gehouden met alle elementen uit het dossier.

Dat verzoeker in principe niet de bescherming van een ander land dient te zoeken daar hij in België als vluchteling werd erkend.

Dat ook het verblijfsstatuut van verzoeker precair is: hij is onverwijderbaar van het Belgisch grondgebied, maar heeft terzelfdertijd geen recht op verblijf, met name zijn situatie sur orbite.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is."

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat verweerder heeft toegelicht dat de bestreden beslissing wordt genomen met toepassing van artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft ook duidelijk en zeer uitvoerig aangegeven welke feiten en inlichtingen hij in aanmerking nam en op basis van welke argumentatie hij meende een beslissing tot beëindiging van het verblijf te kunnen nemen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

3.2.2. Daarnaast moet worden geduid dat de aan de Raad voorgelegde stukken aantonen dat verzoeker een Nederlands onderdaan, en dus een burger van de Unie, is. Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar de bepalingen van de artikelen 22 en 23 van de Vreemdelingenwet die slechts kunnen worden aangewend om een einde maken aan het verblijf van "*onderdanen van derde landen*". Aangezien voormelde wetsbepalingen in voorliggende zaak niet van toepassing zijn en ook niet werden toegepast – in de bestreden beslissing is duidelijk aangegeven dat toepassing werd gemaakt van artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet om het verblijf van verzoeker in het Rijk te beëindigen – is verzoekers uiteenzetting omtrent de inhoud van deze bepalingen niet relevant en kan geen schending van deze wetsartikelen worden vastgesteld.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt verder duidelijk dat verweerder in aanmerking nam dat hij verzoekers grondrechten en het evenredigheidsbeginsel diende te respecteren en dat hij, conform artikel 45 van de Vreemdelingenwet, het persoonlijk gedrag van verzoeker als uitgangspunt diende te gebruiken om te beoordelen of deze een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Verweerder heeft tevens toegelicht op welke basis hij besloot dat er ernstige redenen van openbare orde spelen. Verweerder heeft immers uiteengezet dat verzoeker een ernstig strafbaar feit pleegde door zijn echtgenote te vermoorden, dat is gebleken dat hij niet in staat is om zijn agressie onder controle te houden en dat hij geen rekening hield met andermans integriteit. Verweerder heeft gesteld dat uit verzoekers handelen een gevaarlijke ingesteldheid blijkt en dat het, gelet hierop, niet valt uit te sluiten dat hij dergelijk gedrag zal herhalen indien hij ruzie heeft of kwaad zou worden. Tevens heeft verweerder aangegeven dat verzoeker ook trachtte om zijn verantwoordelijkheden te ontlopen. Verweerder heeft dus het handelen van verzoeker en zijn persoonlijkheidskenmerken in ogenschouw genomen alvorens te concluderen dat er sprake is van een werkelijke actuele en ernstige bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving en er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van het verblijf is vereist. Met zijn, voornamelijk theoretische, beschouwingen toont verzoeker niet aan dat verweerders argumentatie kennelijk onredelijk is of niet is gebaseerd op een correcte feitenvinding. Zijn bewering dat verweerder zich heeft beperkt tot een verwijzing naar zijn veroordeling zonder meer is een ontkenning van de realiteit.

Verweerder heeft ook verduidelijkt waarom hij de weerslag die de bestreden beslissing heeft op verzoekers privé- en gezinssituatie niet zag als een belemmering om deze beslissing te nemen. Hij heeft

er hierbij op gewezen dat er geen sprake is van een gezinsleven met zijn in België verblijvende dochter en stiefzoon en geduid dat deze stiefzoon hem zelfs niet bezocht in de gevangenis. Verweerder heeft ook gemotiveerd dat verzoeker nog een gevangenisstraf moet ondergaan en dus nog geen beslissing tot verwijdering werd genomen en dat verzoeker, na zijn vrijlating, hoe dan ook contacten met zijn dochter en stiefzoon kan onderhouden via mail telefoon of andere communicatiemiddelen en zijn verwanten hem ook kunnen bezoeken in het land waar hij verblijft. Verzoeker toont niet aan dat verweerder verkeerd stelde dat hij in België geen gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM dat door de bestreden beslissing in het gedrang komt. Zijn bemerking dat hij niet is gehuwd in het land waarnaar hij, na zijn invrijheidsstelling zal dienen terug te keren en zijn toelichting dat hij beschikbaar wil zijn voor zijn dochter wijzigen niets aan het voorgaande. Hij toont evenmin aan dat enig aspect van zijn privéleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM uit het oog werd verloren. Verzoeker die in het jaar 2000 de Nederlandse nationaliteit verwierf en tussen 1993 en 2008 in Nederland verbleef kan ook bezwaarlijk voorhouden dat dient te worden aangenomen dat hij geen banden heeft met dit land. Hij heeft er immers vijftien jaar gewoond en heeft zelf geoordeeld dat zijn banden met dit land dusdanig hecht waren dat hij de nationaliteit van dit land diende aan te vragen, hij heeft er gewerkt, heeft er een kind – dat ook de Nederlandse nationaliteit heeft – opgevoed en spreekt de landstaal. Het gegeven dat hij, na zijn vertrek uit Nederland, twaalf jaar in België woonde houdt niet in dat moet worden aangenomen dat hij geen banden meer zou hebben met Nederland. Banden met het land waarvan men de nationaliteit heeft en waar men langdurig verbleef gaan namelijk niet zo maar teniet omdat men later een tijd in een ander land verbleef. Verzoeker gaat ook uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waar hij stelt dat verweerder erkent dat een terugkeer naar Nederland zeer moeilijk zal zijn. Verweerder heeft enkel aangegeven dat een eventuele terugkeer naar Nederland enige aanpassing zal vergen. Er blijkt ook niet dat er onoverkomelijke obstakels zijn voor verzoeker om naar Nederland terug te keren. Verzoeker heeft, toen hem werd gevraagd of er redenen waren die hem zouden verhinderen om naar Nederland terug te keren, ook nooit enige indicatie gegeven dat dit het geval zou zijn. Hij verklaarde weliswaar dat hij liever in België zou blijven, maar stelde ook uitdrukkelijk dat hij naar zijn land zou terugkeren indien hem werd gevraagd om dit te doen. Verzoeker weerlegt ook de vaststelling niet dat hij weliswaar reeds twaalf jaar in Rijk verblijft doch dat hij niet aantoonde ondertussen bijzondere bindingen met België te hebben. Hij zet nog uiteen dat hij een echte relatie wil met zijn familieleden en vrienden die in België verblijven en niet een relatie die via de moderne communicatiemiddelen wordt onderhouden, maar toont niet aan dat dit vereist dat hij in België tot een verblijf van meer dan drie maanden is toegelaten.

De Raad stelt vast dat ook rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker verklaarde dat hij gezondheidsproblemen heeft. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat niet wordt aangetoond dat de vereiste medicatie of behandeling voor de aangevoerde medische problematiek enkel in België beschikbaar zou zijn. Verzoeker betwist dit niet.

Verzoeker zet uiteen dat hij zijn tijd in de gevangenis nuttig wil spenderen en dat hij zijn leven weer wil opnemen zodra hij vrij is. Hij toont hiermee niet aan dat verweerder geen gepaste belangenafweging doorvoerde. Hij toont ook niet aan dat zijn bewering dat hij reeds verscheidene malen heeft aangetoond spijt te hebben van de feiten die hij pleegde enige grond heeft. Uit het feit dat verzoeker spijt zou hebben van de door hem gepleegde feiten kan bovendien niet worden afgeleid dat verweerder verkeerd oordeelde dat uit zijn gedrag en persoonlijkheid blijkt dat hij een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Het enkele feit dat verzoeker zou verklaren spijt te hebben van bepaalde handelingen laat ook niet toe te besluiten dat zijn private belangen primeren op het algemeen belang, dat is gediend met een maatregel ter bescherming van de openbare orde.

Verzoeker geeft nog aan dat hij niet kan terugkeren naar de Democratische Republiek Congo omdat hij vreest in dat land te zullen worden gefolterd of onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. De bestreden beslissing verplicht verzoeker, die trouwens aantoonde de Nederlandse nationaliteit te hebben en geen stuk aanbracht dat toelaat te constateren dat hij ook de Congolese nationaliteit heeft, evenwel niet om zich naar de Democratische Republiek Congo te begeven. Zoals reeds gesteld blijkt ook niet dat er ernstige hinderpalen bestaan voor verzoeker om zich naar Nederland te begeven wanneer hij wordt vrijgesteld en hij niet langer beschikt over een recht op verblijf van meer dan drie maanden in België en er blijkt zeker niet dat hij in Nederland dreigt te worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM verboden behandelingen. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat hij in geen enkel land terecht zal kunnen en dat verweerder hem in een *“situation sur orbite”* plaats en op die wijze voormelde verdragsbepaling iuncto artikel 13 van het EVRM schendt. Zijn verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en het Hof van Justitie van de Europese Unie wijzigt hieraan niets.

Uit de betreden beslissing blijkt dat verweerder, conform artikel 44bis, § 4 van de Vreemdelingenwet, rekening heeft gehouden met de duur van verzoekers verblijf op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Verzoeker houdt onterecht voor dat geen passende belangenafweging werd doorgevoerd en maakt niet aannemelijk dat enig nuttig gegeven over het hoofd werd gezien.

Verzoekers toont met zijn uiteenzetting geen schending aan van de artikelen 21 of 23 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM.

De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK